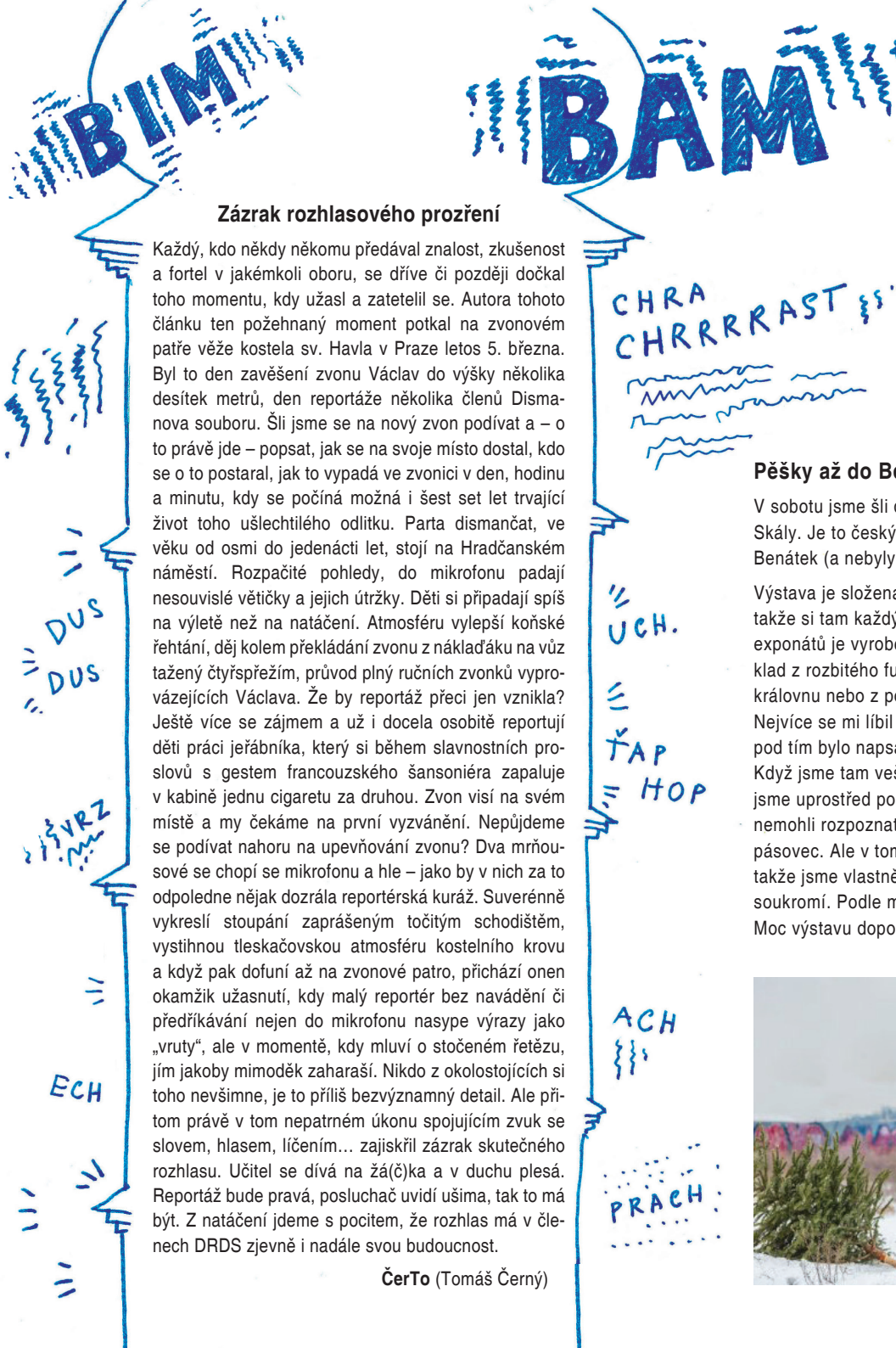

**Květoslava Plachetková z divadla S+H
o Miloslavu Dismanovi a DRDS**

Já jsem měla v životě ohromné štěstí, že jsem potkala pana Kirchnera a pana Dismana – to byly osobnosti ... Do Dismanova souboru jsem chodila od šesti do patnácti let, pak jsem tam byla ještě jako vedoucí pár let. Miloslav Disman to s dětmi ohromně uměl. Nepamatuji si, že bych ho někdy slyšela zakřičet, a přitom nás tam bylo spousta, takže to určitě nebylo jednoduché. Ale uměl to s námi tak, že jsme byli všichni v jeho přítomnosti úplně hodní. A na natáčení s ním vzpomínám moc ráda, protože jsme spolu dělali hodně pohádek a rozhlasových her, nemluvě o tom, že nás naučil mluvit, že nás naučil mít rád jazyk, poezii, kulturu. Setkali jsme se díky těm nahrávkám s herci, s kterými bychom se nikdy nesetkali. Takže tímhle jsem byla jako dítě okouzlená a vůbec mi nevadilo, že nemám čas běhat někde venku, že jsme většinu času trávili v rozhlase. Myslím, že nejen mně, ale i lidem, kteří se divadlu ve své současné profesi nevěnují, dal Dismanův soubor do života hodně. Pro mě to byl velký vklad do života.

Zázrak rozhlasového prozření

Každý, kdo někdy někomu předával znalost, zkušenost a fortel v jakémkoli oboru, se dříve či později dočkal toho momentu, kdy užasl a zatetelil se. Autora tohoto článku ten požehnaný moment potkal na zvonovém patře věže kostela sv. Havla v Praze letos 5. března. Byl to den zavěšení zvonu Václav do výšky několika desítek metrů, den reportáže několika členů Dismanova souboru. Šli jsme se na nový zvon podívat a – o to právě jde – popsat, jak se na svoje místo dostal, kdo se o to postaral, jak to vypadá ve zvonici v den, hodinu a minutu, kdy se počíná možná i šest set let trvající život toho ušlechtilého odlitku. Parta dismančat, ve věku od osmi do jedenácti let, stojí na Hradčanském náměstí. Rozpačité pohledy, do mikrofonu padají nesouvislé větičky a jejich útržky. Děti si připadají spíš na vyletět než na natáčení. Atmosféru vylepší koňské řehťání, děj kolem překládání zvonu z nákladáku na vůz tažený čtyřspřežím, průvod plný ručních zvonků vyprovázějících Václava. Že by reportáž přeci jen vznikla? Ještě více se zájmem a už i docela osobitě reportují děti práci jeřábníka, který si během slavnostních proslovů s gestem francouzského šansoniéra zapaluje v kabině jednu cigaretu za druhou. Zvon visí na svém místě a my čekáme na první vyzvánění. Nepůjdeme se podívat nahoru na upevňování zvonu? Dva mrňousové se chopí se mikrofonu a hle – jako by v nich za to odpoledne nějak dozrála reportérská kuráž. Suverénně vykreslí stoupání zaprášeným točitým schodištěm, vystihnou tleskačovskou atmosféru kostelního krovu a když pak dofuní až na zvonové patro, přichází onen okamžik užasnutí, kdy malý reportér bez navádění či předřikávání nejen do mikrofonu nasype výrazy jako „vruty“, ale v momentě, kdy mluví o stočeném řetězu, jím jakoby mimoděk zaharaší. Nikdo z okolostojících si toho nevšimne, je to příliš bezvýznamný detail. Ale přitom právě v tom nepatrném úkonu spojujícím zvuk se slovem, hlasem, líčením... zajiskřil zázrak skutečného rozhlasu. Učitel se dívá na žá(č)ka a v duchu plesá. Reportáž bude pravá, posluchač uvidí ušima, tak to má být. Z natáčení jdeme s pocitem, že rozhlas má v členech DRDS zjevně i nadále svou budoucnost.

ČerTo (Tomáš Černý)

(←)

Pěšky až do Benátek

V sobotu jsme šli do Valdštejnské jízdárny na výstavu Františka Skály. Je to český výtvarník, který došel pěšky na Bienále až do Benátek (a nebyly to Benátky nad Jizerou!).

Výstava je složena z menších výstav ve zvláštních pokojíčcích, takže si tam každý najde něco svého. Zajímavé je, že většina exponátů je vyrobena z různých nepotřebných věcí. Jako například z rozbitého futrálu na housle se stal útulný domeček pro královnu nebo z pomela se stala hlava člověka.

Nejvíce se mi líbil takový pokojíček s nápisem „PRIVAT“ a ještě pod tím bylo napsáno něco jako „nenarušujte mu soukromí!“. Když jsme tam vešli (mohli jsme jen k takovému plůtku), viděli jsme uprostřed postel se záclonou, takže jsme vlastně úplně nemohli rozpoznat, kdo to je, ale podle mě to bylo něco jako pásovec. Ale v tom pokojíku byla spousta dalších tvoreček, takže jsme vlastně tak úplně nevěděli, komu nemáme narušovat soukromí. Podle mě to byl ten podivný pásovec, protože spal. Moc výstavu doporučuji, protože byla originální.

Sophie Bransten

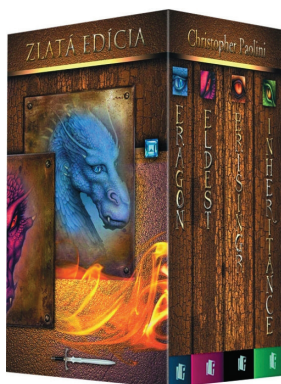

dis-
book

Kniha **Trilogie dračích jezdců** je souhrn ságy od Christophera Paoliniho – Eragon, Eldest, Brisinger a Inheritance. V knize se dočtete, že mladý Eragon žije na farmě u svého strýce Gera, jednoho dne najde dračí vejce, ze kterého se poté vylíhne dračice Safira. Postupem času se ve vesnici

objeví Razakové (bájná stvoření, která slouží samozvanému králi Galbatorixovi). Eragon se postupem příběhu setkává s Murtagem, který je synem prvního z křivopřísežníků neboli dračích jezdců, kteří slouží králi Alagesie. Eragon přijde o meč a musí si sehnat nový, zabije Stína (což je mág, který do sebe propustil ducha nějakého zemřelého), naučí se spoustu nových kouzel a na konci knihy zabije samotného Galbatorixe. Tuto knihu doporučuji všem, kteří mají rádi fantasy knížky a co chtějí strávit dlouhé hodiny u knihy a číst. Od těchto knih se nejde odtrhnout a já už se k nim po několikáté vracím. A když někam jdu a nemůžu s sebou tahat tak velké a těžké knihy, tak si do sluchátek pustím tyto knihy v podobě audioknih – namluvil je Martin Stránský – a nechávám se zas okouzlovat jinou krásou – krásou mluveného slova

MILNĚ

O jednom z nás

Mám psát o jednom z nás, ale píšou dvou. Aděle a Kačce Kašpar-kách. I když jsou úplně jiné, mám je ráda obě, jsou to dvojitá dvojčata, ať jim není líto. Kačka je Krasomila – je krásná, super zpívá, moc milá, hraje na tři nopradech. Aděla hraje skvěle na klavír, je hrozně srandovná,

měkdy až moc, když jde na káasting, sváří se, že je úplně normální a skoro vždycky jí to vyjde.

Aděla je o 12 min. starší, Kačka o 8 min. delší. Chodíme spolu v naší třídě, jak Aděla se mě minulý čtvrtek zeptala, jak se říká mámě od stěnal a já řekla stěnice. Imáby se mi jen trochu. Jsou moc hodné.

DRDS
Dětský rozhlasový
časopis

Dispress číslo 263 připravili: Valentina Bonnet, Sophie Bransten, Květoslava Plachetková, Milan Němec, Tomáš Černý, Jakub Sejkora, foto Hana Novenková, grafika Magdalena Martinovská